Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 15 września 2016 r.*

System językowy — Ogłoszenia o konkursach otwartych celem naboru administratorów — Wybór drugiego języka spośród trzech języków — Rozporządzenie nr 1 — Artykuł 1d ust. 1, art. 27 i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego — Zasada niedyskryminacji — Proporcjonalność

W sprawach połączonych T-353/14 i T-17/15

Republika Włoska, reprezentowana przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez P. Gentilego, avvocato dello Stato,

strona skarżąca,

popierana przez

Republikę Litewską, reprezentowaną przez D. Kriaučiūnasa oraz V. Čepaitė, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient w sprawie T-17/15,

przeciwko

Komisji Europejskiej, początkowo reprezentowanej w sprawach T-353/14 oraz T-17/15 przez J. Curralla i G. Gattinarę, w sprawie T-17/15 także przez F. Simonetti, a następnie przez G. Gattinarę i F. Simonetti, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mających za przedmiot, w sprawie T-353/14, wysunięte na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/276/14 w celu utworzenia listy rezerwy kadrowej administratorów (Dz.U. 2014, C 74 A, s. 4), a w sprawie T-17/15 – wysunięte na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/294/14 w celu utworzenia listy rezerwy kadrowej administratorów w obszarze ochrony danych dla Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (Dz.U. 2014, C 391 A, s. 1),

SĄD (ósma izba),

w składzie: D. Gratsias (sprawozdawca), prezes, M. Kancheva i C. Wetter, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 marca 2016 r.,

* Język postępowania: włoski.

wydaje następujący

Wyrok [1]

Okoliczności powstania sporu

1 Europejski Urząd Doboru Kadr (EPSO) jest międzyinstytucjonalnym organem utworzonym w drodze decyzji 2002/620/WE Parlamentu Europejskiego, Rady, Komisji, Trybunału Sprawiedliwości, Trybunału Obrachunkowego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów i Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 25 lipca 2002 r. ustanawiającej EPSO (Dz.U. 2002, L 197, s. 53 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 4, s. 46). Na podstawie art. 2 akapit trzeci Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym") w wersji obowiązującej przed wejściem w życie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającego regulamin pracowniczy (Dz.U. 2004, L 124, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 2, s. 130) instytucje będące sygnatariuszami tej decyzji w jej art. 2 ust. 1 nadały EPSO uprawnienia do selekcji, powierzone na mocy art. 30 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego i na mocy załącznika III do regulaminu pracowniczego organom powołującym. Ponadto, zgodnie z art. 2 ust. 2 wspomnianej decyzji EPSO może wykonywać uprawnienia określone w ust. 1, w przypadku gdy uprawnienia organu powołującego są powierzone instytucji, urzędowi lub agencji ustanowionym przez traktaty lub na ich podstawie, na ich wniosek. Artykuł 4 decyzji stanowi, że o ile zgodnie z art. 91a regulaminu pracowniczego wnioski i zażalenia odnoszące się do wykonywania uprawnień powierzonych EPSO składa się do EPSO, o tyle wszelkie odwołania w tych sprawach należy kierować przeciwko Komisji Europejskiej.

2 W dniu 1 marca 2014 r. EPSO opublikowało w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2014, C 60 A, s. 1) przepisy ogólne mające zastosowanie do konkursów otwartych (zwane dalej „przepisami ogólnymi").

3 W pkt 1.3 przepisów ogólnych, zatytułowanym „Warunki udziału w konkursie", pod nagłówkiem „Znajomość języków" wskazano, co następuje:

„W zależności od konkursu kandydat zostanie poproszony o wykazanie się znajomością oficjalnych języków UE. Zasadniczo od kandydata wymagana jest bardzo dobra znajomość jednego z języków urzędowych UE oraz znajomość drugiego języka urzędowego na zadowalającym poziomie, jednakże w ogłoszeniu o konkursie mogą zostać sformułowane bardziej rygorystyczne wymogi (dotyczy to przede wszystkim konkursów dla lingwistów). O ile w ogłoszeniu o konkursie nie określono inaczej, wybór drugiego języka będzie z reguły ograniczał się do języka angielskiego, francuskiego lub niemieckiego".

4 W przypisie 7 przepisów ogólnych uściślono, że „[p]o wydaniu przez [Trybunał Sprawiedliwości] wyroku [z dnia 27 listopada 2012 r., Włochy/Komisja, C-566/10 P, EU:C:2012:752] instytucje Unii Europejskiej są zobowiązane podawać przyczyny ograniczenia wyboru drugiego języka do niewielkiej liczby języków urzędowych Unii Europejskiej".

5 W tym samym pkt 1.3 przepisów ogólnych wskazano ponadto, co następuje:

„EPSO, organizując konkursy otwarte, stosuje »Ogólne wytyczne dotyczące stosowania języków w konkursach EPSO« przyjęte przez Kolegium Dyrektorów Administracji w dniu 15 maja 2013 r.

1 — Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

Zgodnie z długoletnią praktyką dotyczącą komunikacji wewnętrznej w instytucjach UE, a także z uwagi na potrzeby służb w zakresie komunikacji zewnętrznej i prowadzenia dokumentacji, językami najpowszechniej wykorzystywanymi są angielski, francuski i niemiecki.

Przy określaniu wyboru drugiego języka brany jest interes służby, która wymaga, aby nowo zatrudnione osoby były niezwłocznie zdolne do wykonywania obowiązków i do skutecznej komunikacji w codziennej pracy. W przeciwnym razie wydajność pracy w instytucjach poważnie by ucierpiała.

Ponadto zgodnie z zasadą równego traktowania wszyscy kandydaci mają obowiązek przystąpienia do testów w swoim drugim języku wybranym spośród trzech wskazanych; dotyczy to również kandydatów, których pierwszym językiem jest jeden ze wskazanych trzech języków. Przeprowadzane w taki sposób testy szczególnych kompetencji kandydatów umożliwiają instytucjom dokonanie oceny zdolności kandydatów do bezzwłocznego wykonywania zadań w środowisku, które jest bardzo zbliżone do prawdziwego środowiska pracy. Powyższe pozostaje bez wpływu na możliwość odbywania w późniejszym terminie szkoleń językowych w celu osiągnięcia zdolności do pracy w trzecim języku, zgodnie z art. 45 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

[…]”.

6 Wytyczne przywołane w pkt 5 powyżej stanowią załącznik do przepisów ogólnych (załącznik 2), jak wynika z przypisu 8 tych ostatnich.

7 W pkt 2.1.4 przepisów ogólnych, zatytułowanym „Wypełnienie zgłoszenia elektronicznego”, uściślono, że „[w]szystkie części elektronicznego formularza zgłoszeniowego, w tym ocenę zdolności, należy wypełnić w języku angielskim, francuskim lub niemieckim, chyba że w ogłoszeniu o konkursie określono inaczej”.

8 W pkt 3.1.1 przepisów ogólnych, zatytułowanym „EPSO: informacje przekazywane kandydatom”, w ust. 1 wskazano, co następuje:

„Wszelkie informacje o uzyskanych wynikach oraz zaproszenia będą przekazywane kandydatom wyłącznie za pośrednictwem konta EPSO w języku angielskim, francuskim lub niemieckim”.

9 Punkt 3.1.2 przepisów ogólnych, zatytułowany „Kandydaci: informacje przekazywane EPSO”, jest sformułowany następująco:

„Zanim kandydat skontaktuje się z EPSO, powinien w pierwszej kolejności uważnie zapoznać się z informacjami podanymi w ogłoszeniu o konkursie, w niniejszych przepisach ogólnych oraz na stronie internetowej EPSO, w tym w pliku »Najczęściej zadawane pytania […]«.

Dane kontaktowe znajdują się na stronie internetowej […]. We wszelkiej korespondencji dotyczącej zgłoszenia kandydat musi podać swoje imię i nazwisko widniejące w zgłoszeniu, numer konkursu oraz numer zgłoszenia.

EPSO przywiązuje dużą wagę do przestrzegania zasad kodeksu dobrego postępowania administracyjnego […]. Jednak na mocy tych samych zasad EPSO zastrzega sobie prawo do przerwania wszelkiej wymiany korespondencji, jeśli uzna korespondencję od kandydata za niewłaściwą, tj. jeśli taka korespondencja się powtarza, jest obraźliwa lub bezprzedmiotowa”.

10 W pkt 4 kodeksu dobrego postępowania personelu Komisji w stosunkach z obywatelami, załączonego do decyzji 2000/633/WE, EWWiS, Euratom z dnia 17 października 2000 r. zmieniającej jej regulamin (Dz.U. 2000, L 267, s. 63), do którego odwołano się w pkt 9 powyżej (zwanego dalej „kodeksem dobrego postępowania"), uściślono pod nagłówkiem „Korespondencja", co następuje:

„Zgodnie z art. 21 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską Komisja odpowiada na listy w języku pierwotnego listu, z zastrzeżeniem, że został on napisany w jednym z urzędowych języków Wspólnoty".

11 Załącznik 2 do przepisów ogólnych, zatytułowany „Ogólne wytyczne Kolegium Dyrektorów Administracji dotyczące stosowania języków w konkursach EPSO" (zwane dalej „ogólnymi wytycznymi"), wskazuje, co następuje:

„Potwierdza się, że co do zasady stosowanie języków w konkursach EPSO będzie wyglądało następująco:

— Stałe elementy na stronie internetowej EPSO będą publikowane we wszystkich językach urzędowych.

— Ogłoszenia o konkursach, w tym konkursach dla lingwistów i konkursach związanych z rozszerzeniem, jak również ogólne zasady mające zastosowanie do konkursów otwartych będą publikowane we wszystkich językach urzędowych.

— Następujące testy będą dostępne we wszystkich językach urzędowych:

  — testy wstępne (sprawdzające rozumienie tekstu pisanego i operowanie danymi liczbowymi),

  — testy sprawdzające rozumienie języka w przypadku konkursów dla tłumaczy pisemnych,

  — wstępne testy tłumaczeniowe w przypadku konkursów dla prawników lingwistów,

  — pośrednie testy tłumaczenia ustnego (na komputerach) w przypadku konkursów dla tłumaczy ustnych,

  — testy sprawdzające kompetencje (tłumaczenie pisemne lub ustne) w przypadku konkursów dla lingwistów.

— […]

— Ocena zintegrowana będzie przeprowadzana wyłącznie w drugim języku kandydata, wybranym spośród angielskiego, francuskiego i niemieckiego.

Również zaproszenia do wyrażania zainteresowania w ramach organizowanych przez Urząd procedur rekrutacyjnych stosowanych przy naborze pracowników kontraktowych będą publikowane we wszystkich językach urzędowych.

Ograniczenie wyboru drugiego języka jest uzasadnione przez kilka czynników.

Po pierwsze, interes służby wymaga, aby nowi pracownicy byli niezwłocznie operacyjni i zdolni do skutecznego wykonywania swoich obowiązków, do wykonywania których zostali zatrudnieni w dziedzinie lub funkcji, której dotyczył konkurs.

Języki najczęściej używane w instytucjach to angielski, francuski i niemiecki. Spotkania członków instytucji są zwykle prowadzone właśnie w tych językach. Są to również języki najczęściej stosowane do komunikacji zarówno w ramach instytucji, jak i w kontaktach ze światem zewnętrznym; potwierdzają to statystyki dotyczące języków źródłowych tekstów tłumaczonych przez służby tłumaczeniowe instytucji.

Biorąc pod uwagę rzeczywiste wymogi językowe instytucji do celów wewnętrznej i zewnętrznej komunikacji, jednym z kryteriów wyboru zgodnie z art. 27 ust. 1 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego musi być zadowalająca znajomość jednego z tych trzech języków, która musi zostać zbadana w drodze symulacji realistycznej sytuacji zawodowej. Znajomość trzeciego języka, o którym mowa w art. 45 ust. 2 regulaminu pracowniczego, nie może zastępować znajomości jednego z trzech języków w momencie zatrudnienia.

Po drugie, ograniczanie języków kolejnych etapów konkursu jest uzasadnione charakterem przeprowadzanych testów. Zgodnie z art. 27 regulaminu pracowniczego organy powołujące instytucji postanowiły zmienić procedury rekrutacyjne poprzez wprowadzenie, począwszy od 2010 r., metod oceny w oparciu o kompetencje, aby móc lepiej przewidzieć, czy kandydaci będą w stanie wykonywać swoje obowiązki.

Wiele badań naukowych wykazało, że ocena zintegrowana, symulując rzeczywiste warunki pracy, umożliwia najlepsze przewidzenie rzeczywistych wyników w pracy. Uznana za najskuteczniejszą metodę oceny, jest ona stosowana na całym świecie. Biorąc pod uwagę długość kariery i stopień mobilności w ramach instytucji, tego rodzaju ocena ma kluczowe znaczenie. Z pomocą ram kompetencji określonych przez organy powołujące, do oceny poszukiwanych kompetencji wybiera się szereg odpowiednich ćwiczeń. Aby zapewnić sprawiedliwą ocenę kandydatów oraz bezpośrednią komunikację z oceniającymi i innymi kandydatami biorącymi udział w testach, stosowanie tej metody wymaga w szczególności przeprowadzania oceny zintegrowanej w lingua franca lub – w pewnych okolicznościach – w jednym głównym języku konkursu. W pierwszym przypadku lingua franca należy wybrać spośród tych języków, co do których istnieje największe prawdopodobieństwo, że będą znane kandydatom.

W związku z tym należy zrobić wszystko, aby uniknąć dyskryminowania kandydatów. Każdy musi zostać poddany testom sprawdzającym drugi język, ponieważ jednak język ten musi być również lingua franca, wybór drugiego języka musi być ograniczony. Ze względu na wciąż obecną w instytucjach praktykę, jaką jest przywołane powyżej stosowanie pewnych języków, do wyboru są: język angielski, francuski i niemiecki. Ocena zintegrowana nie obejmuje oceny znajomości języka przez kandydata; dostateczna znajomość jednego z trzech wspomnianych języków jako drugiego języka obcego jest w pełni wystarczająca, aby móc wziąć udział w testach (jest to zgodne z minimalnymi wymogami określonymi w art. 28 regulaminu pracowniczego). Taki poziom znajomości języka w żaden sposób nie jest nieproporcjonalny w stosunku do rzeczywistych potrzeb służby, jak opisano powyżej.

Posługiwanie się językiem angielskim, francuskim lub niemieckim jako wybranym drugim językiem na późniejszych etapach konkursów nie prowadzi do dyskryminacji ze względu na język ojczysty. Nie jest to ograniczenie stosowania języka ojczystego. Nałożony na kandydatów obowiązek wyboru drugiego języka (angielskiego, francuskiego lub niemieckiego), który różni się od ich pierwszego języka (zazwyczaj języka ojczystego lub języka znanego na poziomie odpowiadającym językowi ojczystemu), gwarantuje możliwość porównania ich na równych zasadach. Należy również zauważyć, że posiadanie wystarczającej znajomości drugiego języka zależy zasadniczo od osobistego wysiłku kandydatów.

Wymóg ten jest w każdym razie proporcjonalny w stosunku do rzeczywistych potrzeb służby. Ograniczenie opcji w zakresie drugiego języka odzwierciedla to, jakie języki znają dziś Europejczycy. Angielski, francuski i niemiecki są nie tylko językami kilku państw członkowskich Unii Europejskiej, są one również najpowszechniejszymi językami obcymi. Tych właśnie języków ludzie uczą się najczęściej i oceniają je jako najbardziej przydatne języki obce. Rzeczywiste wymagania służby wydają się być

zatem rozsądnym odzwierciedleniem umiejętności językowych, jakich można oczekiwać od kandydatów, zwłaszcza że znajomość języka w ścisłym znaczeniu tego słowa (błędy gramatyczne, pisownia lub słownictwo) nie jest oceniana w trakcie testów kompetencji. Tak więc ograniczenie wyboru drugiego języka do angielskiego, francuskiego lub niemieckiego nie stanowi nieproporcjonalnej przeszkody dla osób pragnących wziąć udział w konkursie. Zgodnie z dostępnymi informacjami taki wybór ściśle odpowiada temu, do czego kandydaci są przyzwyczajeni i czego oczekują.

Odpowiednie statystyki potwierdzają wniosek, że ograniczenie wyboru drugiego języka na niektórych etapach konkursu jest proporcjonalne i niedyskryminacyjne. Dla przykładu: podczas dużych, ogólnych konkursów EUR-25 dla administratorów i asystentów w 2005 r., w których kandydaci mieli możliwość wyboru drugiego języka obcego spośród 11 języków urzędowych, najczęściej wybierali oni język angielski, francuski lub niemiecki. Dane statystyczne dotyczące konkursów przeprowadzanych po reformie z 2010 r. nie wykazują stronniczości na korzyść obywateli krajów, w których język angielski, francuski lub niemiecki jest językiem urzędowym. Statystyki dotyczące edycji konkursu AD z 2010 r. pokazują, że znaczna liczba kandydatów nadal wybiera jako swój drugi język obcy jeden z tych trzech języków.

Z tych samych względów wydaje się rozsądne, aby wymagać od kandydatów wybrania jednego z tych trzech języków do kontaktów z EPSO i wypełniania formularza oceny zdolności »talent screener«.

W związku z tym w celu znalezienia równowagi między interesem służby i umiejętnościami kandydatów niektóre testy powinny być przeprowadzane w ograniczonej liczbie języków Unii Europejskiej, w celu zapewnienia, aby wybrani kandydaci posiadali odpowiednią znajomość takiej kombinacji języków, która umożliwi im skuteczne wykonywanie swoich obowiązków, oraz aby można było stosować metody doboru kadr w oparciu o ocenę efektywności. Ponieważ ogłoszenia o konkursach i wskazówki dla kandydatów publikowane są w 24 językach Unii, a ważny, pierwszy etap konkursów kandydaci mogą przechodzić w tym języku, który wybiorą (spośród 24) jako swój język ojczysty, wydaje się, że znaleziono właściwą równowagę między interesem służby i zasadą wielojęzyczności a niedyskryminacją z uwagi na język.

Każdy przypadek należy zatem rozpatrywać indywidualnie, zgodnie z uzgodnieniami dotyczącymi języków przyjętymi przez zarząd EPSO i szczególnymi potrzebami instytucji, aby móc rekrutować kandydatów, którzy będą natychmiast operacyjni.

W związku z tym możliwe są dwie zasadnicze sytuacje:

— Pierwsza, dotycząca ogólnych lub specjalistycznych profili zawodowych, w przypadku których głównym czynnikiem wyboru, oprócz ogólnych kompetencji, jest wiedza lub doświadczenie w danej dziedzinie lub danym zawodzie. W tym przypadku zasadniczym wymogiem jest umiejętność pracy i porozumiewania się w wielojęzycznym środowisku; konieczność znajomości języków najczęściej używanych w instytucjach uzasadnia w takiej sytuacji ograniczenie wyboru języków Unii Europejskiej w procedurze selekcji.

— Druga, dotycząca profili, w przypadku których znajomość jednego lub kilku języków jest szczególnie istotna, na przykład w przypadku lingwistów lub innych profili, gdzie procedury rekrutacyjne są zorganizowane według języków. W tym przypadku oprócz oceny ogólnych kompetencji, jak wskazano powyżej w pierwszym scenariuszu, konieczne jest przeprowadzenie innych testów sprawdzających szczególne kompetencje w danym języku (danych językach).

Nawet przyjąwszy takie podejście, każda decyzja o ograniczeniu liczby języków w konkursach powinna umożliwiać indywidualne rozpatrzenie tej kwestii w przypadku poszczególnych konkursów w celu odzwierciedlenia szczególnych potrzeb instytucji w odniesieniu do poszukiwanego profilu (profili)”.

12 W dniu 13 marca 2014 r. EPSO opublikowało w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AD/276/14 w celu stworzenia listy rezerwy kadrowej administratorów (Dz.U. 2014, C 74 A, s. 4). W dniu 6 listopada 2014 r. EPSO opublikowało też w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AD/294/14 w celu stworzenia listy rezerwy kadrowej administratorów w obszarze ochrony danych dla Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (Dz.U. 2014, C 391 A, s. 1). Są to ogłoszenia o konkursie, których stwierdzenia nieważności żąda się w skargach w niniejszych sprawach (zwane dalej łącznie „zaskarżonymi ogłoszeniami").

13 We wstępie do każdego z zaskarżonych ogłoszeń wskazano, że ogólne przepisy stanowią „integralną część ogłoszenia o konkursie".

14 W ramach warunków udziału w konkursach, których dotyczyły zaskarżone ogłoszenia, wymagano bardzo dobrej znajomości jednego z języków urzędowych Unii i ten język oznaczono jako „język 1" konkursu, oraz zadowalającej znajomości drugiego języka, oznaczonego jako „język 2", który kandydat mógł wybrać spośród niemieckiego, angielskiego lub francuskiego, przy czym musiał on być obowiązkowo różny od języka wybranego przez kandydata jako język 1 (część III, pkt 2.3 zaskarżonych ogłoszeń).

15 W pkt 2.3 części III w każdym z zaskarżonych ogłoszeń podano objaśnienia dotyczące ograniczenia języka 2 do trzech ww. języków. Ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AD/276/14 wskazuje w tym względzie, co następuje:

„Biorąc pod uwagę wyrok [z dnia 27 listopada 2012 r., Włochy/Komisja, C-566/10 P, EU:C:2012:752] instytucje Unii pragną wskazać powody ograniczenia w niniejszym konkursie wyboru drugiego języka do mniejszej liczby języków urzędowych UE.

W związku z tym niniejszym informujemy kandydatów, że możliwości wyboru drugiego języka w ramach niniejszego konkursu zostały określone zgodnie z interesem służby, który wymaga, aby nowo zatrudnione osoby były niezwłocznie zdolne do wykonywania obowiązków i do skutecznej komunikacji w codziennej pracy. W przeciwnym razie poważnie by ucierpiała wydajność pracy w instytucjach.

Zgodnie z długoletnią praktyką dotyczącą komunikacji wewnętrznej w instytucjach UE, a także z uwagi na potrzeby służb w zakresie komunikacji zewnętrznej i prowadzenia dokumentacji, językami najpowszechniej wykorzystywanymi są angielski, francuski i niemiecki. Ponadto angielski, francuski i niemiecki są drugimi najczęściej używanymi językami w Unii i tych właśnie języków ludzie uczą się najczęściej jako drugich języków. Taka sytuacja odzwierciedla obecne standardy edukacyjne i zawodowe, na podstawie których od kandydatów na stanowiska w instytucjach Unii Europejskiej można oczekiwać znajomości przynajmniej jednego z tych trzech języków. W związku z tym, uwzględniając interes służby oraz wiedzę kandydatów, a także dziedzinę niniejszego konkursu, uzasadnione jest przeprowadzenie testów w trzech wspomnianych językach. Ma to zagwarantować, że wszyscy kandydaci, niezależnie od tego, jaki język jest ich językiem pierwszym, będą władać przynajmniej jednym ze wspomnianych trzech języków urzędowych na poziomie umożliwiającym wykonywanie obowiązków służbowych. Przeprowadzane w taki sposób testy szczególnych kompetencji kandydatów umożliwiają instytucjom dokonanie oceny zdolności kandydatów do bezzwłocznego wykonywania zadań w środowisku, które jest bardzo zbliżone do prawdziwego środowiska pracy.

Z tych samych względów należy ograniczyć język komunikacji między kandydatami a instytucją, w tym język, w którym muszą zostać sporządzone zgłoszenia. Wymóg ten zapewnia również jednorodność porównania i kontroli kandydatów w oparciu o ich własne zgłoszenia.

Ponadto w interesie równego traktowania wszyscy kandydaci – nawet ci, dla których pierwszym językiem jest jeden ze wskazanych trzech języków – mają obowiązek przystąpienia do niektórych testów w swoim drugim języku, wybranym spośród tych trzech.

Powyższe pozostaje bez uszczerbku dla możliwości odbywania w późniejszym terminie szkoleń językowych w celu osiągnięcia zdolności do pracy w trzecim języku, zgodnie z art. 45 ust. 2 regulaminu pracowniczego".

16 Ogłoszenie o konkursie otwartym EPSO/AD/294/14 podaje zasadniczo te same informacje.

17 Część IV ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/276/14 przewiduje przeprowadzenie testów wstępnych z użyciem komputera. Chodzi tu o test rozumienia tekstu pisanego [test a)], test operowania danymi liczbowymi [test b)], test myślenia abstrakcyjnego [test c)] oraz test sytuacyjny [test d)]. W pkt 3 tej części ogłoszenia uściślono, że język, w którym przeprowadzane są testy a)–c) jest językiem 1 konkursu, podczas gdy język, w którym przeprowadzany jest test d), jest językiem 2 konkursu.

18 Z kolei część IV ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/294/14 również przewiduje przeprowadzenie testów wstępnych. Chodzi tu o test rozumienia tekstu pisanego [test a)], operowania danymi liczbowymi [test b)], myślenia abstrakcyjnego [test c)]. W pkt 3 tej części ogłoszenia uściślono, że język, w którym przeprowadzane są testy a)–c), jest językiem 1 konkursu.

19 Część V ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/294/14 określa procedurę dopuszczenia do udziału w konkursie i wybór na podstawie kwalifikacji. Uściślono w niej, że spełnienie warunków ogólnych i szczegółowych oraz kwalifikacje kandydatów są oceniane w pierwszej kolejności na podstawie informacji, jakie kandydaci podają w zgłoszeniach. W celu wyłonienia kandydatów spełniających wszystkie warunki dopuszczenia do udziału w konkursie analizuje się odpowiedzi kandydatów na pytania dotyczące warunków ogólnych i szczegółowych, zgodnie z tym, co zostało przewidziane w tytule III ogłoszenia EPSO/AD/294/14. Komisja konkursowa przystępuje następnie do oceny kwalifikacji kandydatów, którzy spełniają warunki udziału w danym konkursie, w celu wyłonienia osób posiadających kwalifikacje, które najlepiej odpowiadają zakresowi obowiązków, w tym jeśli chodzi o ich dyplomy, świadectwa i doświadczenie zawodowe i w najwyższym stopniu spełniają kryteria wyboru określone w ogłoszeniu o konkursie EPSO/AD/294/14. Kwalifikacje kandydatów są oceniane wyłącznie na podstawie informacji, jakie podają oni w zakładce „ocena zdolności", według punktacji ustalonej w części V pkt 1 lit. b) ogłoszenia EPSO/AD/294/14.

20 Kryteria wyboru uwzględniane przez komisję konkursową w ramach wyboru na podstawie kwalifikacji zostały określone w pkt 2 części V ogłoszenia EPSO/AD/294/14 w sposób następujący:

„1) dyplom uniwersytecki w dziedzinie prawa europejskiego;

2) dyplom uniwersytecki ze specjalizacją w zakresie ochrony danych;

3) poświadczone certyfikatem szkolenie w zakresie ochrony danych […] oprócz kwalifikacji i dyplomów wymaganych do przystąpienia do konkursu;

4) co najmniej półtoraroczne doświadczenie zawodowe w zakresie ochrony danych zdobyte w instytucjach europejskich lub w krajowym organie ochrony danych lub w krajowej administracji publicznej, oprócz doświadczenia wymaganego do przystąpienia do konkursu;

5) doświadczenie zawodowe w zakresie sporządzania opinii, decyzji lub konkluzji przedkładanych przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dotyczących prawodawstwa europejskiego w zakresie ochrony danych;

6) doświadczenie zawodowe w zakresie sporządzania sprawozdań dotyczących kontroli wstępnych, konsultacji i skarg w zakresie ochrony danych;

7) doświadczenie zawodowe w zakresie sporządzania opinii dotyczących prawodawstwa europejskiego w zakresie ochrony danych […];

8) doświadczenie zawodowe w zakresie przeprowadzania dochodzeń lub audytów w celu analizowania obowiązujących przepisów pod względem przestrzegania zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych;

9) doświadczenie zawodowe w zakresie nowoczesnych technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) w celu oceny wpływu ich wykorzystania na ochronę danych".

21 Ostatni etap procedur rekrutacyjnych, których dotyczyły zaskarżone ogłoszenia, polegał na „ocenie zintegrowanej" (część V ogłoszenia EPSO/AD/276/14; część VI ogłoszenia EPSO/AD/294/14).

22 W pkt 3 części V ogłoszenia EPSO/AD/276/14 wskazuje się, że językiem oceny zintegrowanej jest język 2 konkursu.

23 Zgodnie z pkt 2 części VI ogłoszenia EPSO/AD/294/14, w ramach testu oceny zintegrowanej, kandydaci zostaną poddani trzem rodzajom ćwiczeń, które mają ocenić:

— ich umiejętności w zakresie rozumienia tekstu pisanego [test a)], operowania danymi liczbowymi [test b)] i myślenia abstrakcyjnego [test c)];

— ich umiejętności specjalistyczne na podstawie ustrukturyzowanej rozmowy na temat umiejętności w dziedzinie konkursu [test d)];

— ich umiejętności ogólne na podstawie: studium przypadku [test e)], zadania do wykonania w zespole [test f)] oraz ustrukturyzowanej rozmowy [test g)].

24 W pkt 3 tej samej części ogłoszenia EPSO/AD/294/14 wskazano również, że językiem, w którym będą przeprowadzane testy w ramach oceny zintegrowanej, będzie język 1 konkursu dla testów a)–c) oraz język 2 konkursu dla testów d)–g).

Postępowanie i żądania stron

25 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 23 maja 2014 r. Republika Włoska wniosła skargę w sprawie T-353/14. Wnosi ona do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie EPSO/AD/276/14;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

26 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

27 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 15 stycznia 2015 r. Republika Włoska wniosła skargę w sprawie T-17/15.

28 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 kwietnia 2015 r. Republika Litewska złożyła wniosek o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Republiki Włoskiej. Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2015 r. prezes ósmej izby Sądu dopuścił tę interwencję. Republika Litewska złożyła uwagi interwenienta w dniu 13 lipca 2015 r.

29 W sprawie T-17/15 Republika Włoska wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie EPSO/AD/294/14;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

30 Republika Litewska popiera żądania Republiki Włoskiej dotyczące stwierdzenia nieważności ogłoszenia zaskarżonego w sprawie T-17/15.

31 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania;

— rozstrzygnięcie, by Republika Litewska pokryła własne koszty.

32 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (ósma izba) zarządził otwarcie ustnego etapu postępowania w niniejszych sprawach i połączenie ich do celów tego etapu. W ramach określonych w art. 89 regulaminu postępowania przed Sądem środków organizacji postępowania Sąd wezwał Komisję do udzielenia na piśmie odpowiedzi na określone pytania. Komisja wywiązała się z tego w wyznaczonym terminie.

33 Strony wygłosiły swe stanowiska oraz udzieliły ustnych odpowiedzi na pytania Sądu na rozprawie w dniu 17 marca 2015 r., w której nie uczestniczyła Republika Litewska.

Co do prawa

34 Sąd postanowił połączyć niniejsze sprawy do celów wydania orzeczenia kończącego postępowanie, po wysłuchaniu w tej kwestii stron podczas rozprawy, zgodnie z art. 68 regulaminu postępowania.

35 Na poparcie skarg Republika Włoska podnosi siedem zarzutów, z których pierwszy dotyczy naruszenia art. 263, 264 i 266 TFUE; drugi – naruszenia art. 342 TFUE oraz art. 1 i 6 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1, t. 1, s. 3), ze zmianami; trzeci – naruszenia art. 6 ust. 3 UE, art. 18 TFUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1, art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi i art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego, a także art. 1 ust. 2 i 3 załącznika III do regulaminu pracowniczego; czwarty – naruszenia art. 6 ust. 3 UE i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań; piąty – nadużycia władzy oraz naruszenia „istotnych norm prawnych właściwych charakterowi i celowi ogłoszeń o konkursie”, w szczególności art. 1d ust. 1 i 6, art. 27 akapit drugi, art. 28 lit. f), art. 34 ust. 3 oraz art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego, a także zasady proporcjonalności; szósty – naruszenia art. 18 TFUE, art. 24 akapit czwarty TFUE, art. 22 karty praw podstawowych, art. 2 rozporządzenia nr 1, a także art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego; zaś siódmy – naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE, art. 1 i 6 rozporządzenia nr 1, art. 1d ust. 1 i 6 oraz art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego, art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do regulaminu pracowniczego, zasady proporcjonalności oraz „przeinaczenia okoliczności faktycznych”.

36 Należy stwierdzić, że poprzez swoje zarzuty Republika Włoska kwestionuje zgodność z prawem dwóch aspektów systemu językowego konkursów rozpisanych w zaskarżonych ogłoszeniach, który to system został zdaniem Republiki Włoskiej wprowadzony przez te ogłoszenia. Podważa ona w ten sposób sformułowania zaskarżonych ogłoszeń, które miałyby po pierwsze, ograniczać do niemieckiego, angielskiego czy francuskiego wybór drugiego języka tych konkursów a po drugie, ograniczać wybór języka, który może być używany w korespondencji pomiędzy kandydatami a EPSO.

37 Przed zbadaniem, w świetle podniesionych przez Republikę Włoską zarzutów, zgodności z prawem dwóch aspektów zaskarżonych ogłoszeń, które są przez nią kwestionowane, należy zbadać przeszkodę procesową podniesioną w stosunku do każdej z rozpatrywanych skarg przez Komisję w odpowiedziach na skargę, jednak przy braku formalnego podniesienia zarzutu niedopuszczalności.

W przedmiocie dopuszczalności

38 Komisja w odpowiedziach na skargę utrzymuje, że Republika Włoska nie uwzględniła w tym wypadku ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ogólnych wytycznych, które część III zaskarżonych ogłoszeń jedynie wprowadza w życie i że Republika Włoska nigdy nie kwestionowała – ani tytułem głównym, ani pomocniczo – wspomnianych ogólnych wytycznych. Zarzuty Republiki Włoskiej powinny zostać zatem odrzucone jako niedopuszczalne, „ponieważ ogólne wytyczne nie zostały w stosownym czasie zakwestionowane”.

39 W replikach Republika Włoska podnosi, że zarówno ogólne wytyczne, jak i przepisy ogólne stanowią uregulowania wewnętrzne i nie mieszczą się w żadnej z kategorii aktów podlegających zaskarżeniu w sposób autonomiczny w rozumieniu art. 263 TFUE. W tym względzie przepisy ogólne nie różnią się od „przewodnika konkursowego”, który je poprzedzał. Ich treść nabiera tym samym wiążącej mocy prawnej dopiero po faktycznym włączeniu do ogłoszenia o konkursie. Mówiąc dokładniej, nie została wskazana podstawa prawna ogólnych przepisów, opublikowanych w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, podczas gdy takie wskazanie jest niezbędne do tego, aby akty prawa wtórnego wywoływały natychmiastowy skutek wiążący. Stwierdza, że rozpatrywane przepisy nie mają wiążącej mocy prawnej, niezależnie od ogłoszeń o konkursie, które się do nich odnoszą.

40 Co więcej, w ogólnych wytycznych uściślono w rzeczywistości, że tylko „co do zasady” drugi język kandydatów powinien być wybrany spośród angielskiego, niemieckiego i francuskiego. Republika Włoska konkluduje, że w efekcie, ponieważ system językowy konkursu rozpisanego w ogłoszeniu konkursu został ustalony przez to ogłoszenie, nie mogła ona go zakwestionować, żądając stwierdzenia nieważności ogólnych wytycznych.

41 Komisja twierdzi w duplikach, że kryteria wymienione przez Republikę Włoską dotyczą czysto formalnych aspektów, a nie mają żadnego związku ze skutkami zaskarżonych ogłoszeń. Podkreśla, że istnieje wyłącznie jedno wiążące prawnie uregulowanie systemu językowego konkursów, całkowicie niezależne od zaskarżonych ogłoszeń, a mianowicie uregulowanie zawarte w ogólnych wytycznych i przepisach ogólnych. Zaskarżone ogłoszenia stanowią „ścisłe wykonanie” ogólnych wytycznych i jedynie „potwierdzają” ich przepisy.

42 Sąd wywodzi z argumentacji przedstawionej przez Komisję w jej odpowiedziach na skargę i wyjaśnionej w duplikach oraz podczas rozprawy, że przedstawiona przez nią przeszkoda procesowa opiera się na założeniu, że zaskarżone ogłoszenia stanowią bądź akty potwierdzające, bądź akty czysto wykonawcze do przepisów ogólnych i ogólnych wytycznych. Aby ustosunkować się do przedstawionej przez Komisję argumentacji, konieczne jest w rezultacie zbadanie charakteru i zakresu prawnego tych aktów.

W przedmiocie charakteru i zakresu prawnego przepisów ogólnych i ogólnych wytycznych

43 Podczas rozprawy Republika Włoska utrzymywała, że przepisy ogólne i ogólne wytyczne stanowią zwykłe komunikaty, które wywołują wiążący skutek jedynie względem swego autora, czyli EPSO, ustanawiając granicę jego zakresu uznania. Republika Włoska podnosiła również, że gdyby należało uznać, że przepisy ogólne i ogólne wytyczne ustanawiają normy wiążące, znajdując zastosowanie w sposób ogólny i abstrakcyjny do konkursów organizowanych przez EPSO, to mielibyśmy wówczas do czynienia z aktami wydanymi przez organ, który nie jest właściwy do stanowienia takich norm.

44 Ze swej strony Komisja uściśliła podczas rozprawy, że przyjmując przepisy ogólne i ogólne wytyczne, EPSO, reprezentujące wszystkie instytucje Unii, określiło jasne, obiektywne i przewidywalne kryteria dotyczące wyboru drugiego języka w organizowanych przez siebie konkursach zgodnie z pkt 91 wyroku z dnia 27 listopada 2012 r., Włochy/Komisja (C-566/10 P, EU:C:2012:752). EPSO przyjęło ww. akty, opierając się na art. 29 i 30 regulaminu pracowniczego i załączniku III do regulaminu pracowniczego, które przyznają mu uprawnienie w zakresie organizowania postępowań konkursowych. Omawiane akty zawierają ponadto krótkotrwałą ocenę potrzeb językowych instytucji.

45 Po zapoznaniu się z przepisami ogólnymi i ogólnymi wytycznymi Sąd stwierdza, za Komisją, że wynikają z nich kryteria dotyczące wyboru drugiego języka konkursu organizowanego przez EPSO i języka korespondencji pomiędzy kandydatami a EPSO. Z przepisów ogólnych można bowiem wywnioskować, że ten wybór musi zostać dokonany z uwzględnieniem praktyki instytucji Unii w zakresie wewnętrznej i zewnętrznej komunikacji oraz zarządzania dokumentacją, interesu służby oraz potrzeb związanych z organizacją konkursów i oceną kandydatów (zob. pkt 5 powyżej).

46 Podobnie jest w wypadku ogólnych wytycznych. Odwołują się, ściślej rzecz biorąc, do interesu służby, praktyki instytucji Unii, rzeczywistych potrzeb ich służb, charakteru testów, które zapewniają optymalną ocenę kandydatów, umiejętności językowych populacji europejskiej w ogólności, a wreszcie do wyborów dokonanych już w obszarze językowym przez kandydatów w konkursach organizowanych wcześniej przez EPSO (zob. pkt 11 powyżej).

47 Należy niemniej jednak stwierdzić, że ww. akty nie ograniczają się do ustanowienia takich kryteriów. Przepisy ogólne i ogólne wytyczne zawierają również szereg ocen, zgodnie z którymi wybór drugiego języka konkursów organizowanych przez EPSO, a także języka komunikacji między EPSO a kandydatami zostanie ograniczony do niemieckiego, angielskiego i francuskiego. Komisja twierdzi w istocie, że te oceny wskazują na system językowy, którym powinien być co do zasady system tych konkursów, jeśli kryteria ogłoszone w przepisach ogólnych i ogólnych wytycznych były stosowane w chwili ich przyjęcia, bez odwoływania się do szczególnych postępowań konkursowych.

48 Trzeba zatem odpowiedzieć sobie na pytanie, czy w świetle ocen, o których mowa w pkt 47 powyżej, przepisy ogólne i ogólne wytyczne należy interpretować w ten sposób, że ustanawiają one wiążące normy określające system językowy dla wszystkich konkursów organizowanych przez EPSO.

49 Nie można dopuścić takiej interpretacji ww. aktów. Zgodnie z orzecznictwem, aby ocenić, czy rozpatrywane akty mają na celu ustanowienie takich wiążących norm, należy zbadać ich treść (zob. podobnie i analogicznie, wyrok z dnia 20 maja 2010 r., Niemcy/Komisja, T-258/06, EU:T:2010:214, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo). W braku ustanowienia szczególnych czy nowych zobowiązań samo ogłoszenie komunikatu nie wystarczy, by stwierdzić, że stanowi ono akt mogący wywoływać wiążące skutki prawne (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 20 maja 2010 r., Niemcy/Komisja, T-258/06, EU:T:2010:214, pkt 31).

50 Tymczasem z samego brzmienia wspomnianych aktów wynika, że publikując je, EPSO nie ustanowiło w sposób ostateczny systemu językowego dla wszystkich konkursów, za których organizację jest odpowiedzialne. Mimo bowiem ocen wymienionych powyżej w pkt 47, ogólne przepisy i ogólne wytyczne wyraźnie zastrzegają wybór systemu językowego każdego konkursu w ogłoszeniu o konkursie, które zostanie przyjęte w chwili wszczęcia związanego z nim postępowania.

51 Tym samym, wprawdzie w pkt 1.3 ogólnych przepisów wskazuje się, że wybór drugiego języka i języka, w którym zostaną zredagowane zgłoszenia, „będzie z reguły ograniczał się do języka angielskiego, francuskiego lub niemieckiego", to niemniej jednak uściśla się, że będzie tak, „chyba że w ogłoszeniu o konkursie określono inaczej" (zob. pkt 3 i 4 powyżej).

52 Ogólne wytyczne są sformułowane w podobny sposób. O ile wskazano w nich, że co do zasady drugim językiem konkursu, a także językiem korespondencji pomiędzy EPSO a kandydatami będzie angielski, francuski lub niemiecki, o tyle uściślono w nich jednak, że nawet przyjąwszy takie podejście, „każda decyzja o ograniczeniu liczby języków w konkursach powinna umożliwiać indywidualne rozpatrzenie tej kwestii w przypadku poszczególnych konkursów w celu odzwierciedlenia szczególnych potrzeb instytucji" (zob. pkt 11 powyżej). Tym samym nie można uznać, by rozpatrywane w niniejszej sprawie akty ustanawiały szczególne czy nowe obowiązki w rozumieniu orzecznictwa (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 20 maja 2010 r., Niemcy/Komisja, T-258/06, EU:T:2010:214, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).

53 Ponadto, w każdym razie, oceny wymienione powyżej w pkt 47 nie powinny być interpretowane w ten sposób, że ustanawiają system językowy mający zastosowanie do wszystkich konkursów organizowanych przez EPSO, ponieważ żaden przepis nie przyznał EPSO czy Kolegium Dyrektorów Administracji uprawnienia do ustanowienia takiego systemu o ogólnym zastosowaniu lub do przyjmowania w tym względzie norm o randze zasad, od których w ogłoszeniu o konkursie można odstąpić jedynie w drodze wyjątku (zob. podobnie i analogicznie, wyrok z dnia 29 listopada 2011 r., Birkhoff/Komisja, T-10/11 P, EU:T:2011:699, pkt 30, 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

54 W związku z tym, jak przypomniano w pkt 1 niniejszego wyroku, zgodnie z art. 2 ust. 1 i 2 decyzji 2002/620 EPSO wykonuje uprawnienia w zakresie rekrutacji przyznane na mocy art. 30 akapit pierwszy regulaminu pracowniczego i na mocy załącznika III do regulaminu pracowniczego organom powołującym instytucji sygnatariuszy rozpatrywanej decyzji, jak również organizacji, organów czy agencji Unii, na wniosek tych ostatnich.

55 Tymczasem żaden z tych przepisów czy przepisów przywołanych przez Komisję (zob. pkt 44 powyżej) nie przyznaje EPSO uprawnienia do ustanawiania wiążących norm abstrakcyjnych o zasięgu powszechnym, regulujących na przyszłość konkursy organizowane na podstawie przepisów regulaminu pracowniczego.

56 Wprawdzie na podstawie art. 7 ust. 1 załącznika III do regulaminu pracowniczego instytucje, po zasięgnięciu opinii komitetu ds. regulaminu pracowniczego, powierzają EPSO odpowiedzialność za przyjmowanie środków niezbędnych do zapewnienia stosowania jednolitych zasad w procedurach naboru urzędników, jednak po pierwsze, w art. 7 ust. 2 lit. a) i b) uściślono, że zadania EPSO, jeśli chodzi o procedury naboru urzędników, ograniczają się do organizowania konkursów otwartych oraz zapewniania, na wniosek poszczególnych instytucji, wsparcia technicznego dotyczącego wewnętrznych konkursów przez nie organizowanych. Po drugie, należy stwierdzić, że ww. przepis pozwala jedynie na powierzenie EPSO odpowiedzialności za przyjmowanie środków do stosowania jednolitych zasad, a nie ustanawiania wiążących norm abstrakcyjnych o zasięgu powszechnym. W każdym razie, zakładając nawet, że tak by było, to Komisja nie odwołała się ani w swoich pismach procesowych, ani podczas rozprawy do aktu instytucji, na którego podstawie, po zasięgnięciu opinii komitetu ds. regulaminu pracowniczego, powierzyłyby one EPSO odpowiedzialność za ustanowienie wiążących norm abstrakcyjnych o zasięgu powszechnym w obszarze systemu językowego organizowanych przez siebie konkursów.

57 O ile przepisy przywołane w pkt 54–56 powyżej nie przyznają EPSO uprawnienia do stanowienia wiążących norm w odniesieniu do systemu językowego organizowanych przez niego konkursów, o tyle nic nie stoi na przeszkodzie temu, by w celu zapewnienia równego traktowania i pewności prawa EPSO przyjmowało i publikowało akty takie jak przepisy ogólne i ogólne wytyczne zapowiadające, w jaki sposób zamierza korzystać w niektórych sytuacjach z zakresu uznania, jaki przyznają mu te przepisy. Niemniej jednak EPSO jest związane takimi aktami tylko o tyle, o ile nie odbiegają one od norm powszechnie obowiązujących, regulujących jego uprawnienia, i pod warunkiem że w związku z ich przyjęciem nie rezygnuje z wykonywania uprawnień dyskrecjonalnych przyznanych mu w zakresie oceny potrzeb instytucji i organów Unii, w tym ich potrzeb językowych przy okazji organizacji różnego rodzaju konkursów (zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 8 marca 2016 r., Grecja/Komisja, C-431/14 P, EU:C:2016:145, pkt 69, 71 i przytoczone tam orzecznictwo).

58 Biorąc powyższe pod uwagę, trzeba stwierdzić, że przepisy ogólne i ogólne wytyczne należy interpretować w ten sposób, iż stanowią one co najwyżej komunikaty w rozumieniu pkt 91 wyroku z dnia 27 listopada 2012 r., Włochy/Komisja (C-566/10 P, EU:C:2012:752), zapowiadające kryteria, według których EPSO zamierza dokonywać wyboru systemu językowego konkursów, za których organizację jest odpowiedzialny.

59 W świetle tych właśnie uwag należy zbadać charakter prawny zaskarżonych ogłoszeń celem rozstrzygnięcia w przedmiocie dopuszczalności niniejszej skargi.

W przedmiocie charakteru prawnego zaskarżonych ogłoszeń

60 Tak jak zostało wskazane w pkt 42 powyżej, Komisja uważa, że zaskarżone ogłoszenia stanowią bądź akty potwierdzające, bądź lub akty czysto wykonawcze do przepisów ogólnych i ogólnych wytycznych.

61 W tym względzie należy przypomnieć po pierwsze, że jak wynika z art. 263 akapit pierwszy TFUE, ze skargi o stwierdzenie nieważności można skorzystać w odniesieniu do wszystkich przyjętych przez instytucje Unii przepisów, niezależnie od ich charakteru lub formy, które mają na celu wywołanie skutków prawnych (zob. wyrok z dnia 6 kwietnia 2000 r., Hiszpania/Komisja, C-443/97, EU:C:2000:190, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo), to znaczy, które wprowadzają zmianę w sytuacji prawnej, jaka istniała przed ich przyjęciem (zob. podobnie wyrok z dnia 29 czerwca 1995 r., Hiszpania/Komisja, C-135/93, EU:C:1995:201, pkt 21).

62 Z orzecznictwa tego wynika, że kontroli sądowej na podstawie art. 263 TFUE nie podlegają akty, które nie wywołują wiążących skutków prawnych mogących naruszyć interesy jednostki, takie jak akty potwierdzające oraz akty czysto wykonawcze [zob. podobnie postanowienie z dnia 14 maja 2012 r., Sepracor Pharmaceuticals (Ireland)/Komisja, C-477/11 P, niepublikowane, EU:C:2012:292, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo].

63 Jeśli chodzi konkretnie o akty potwierdzające, to zgodnie z utrwalonym orzecznictwem akt uznaje się za wyłącznie potwierdzający wcześniejszy akt indywidualny, jeżeli nie zawiera on żadnego nowego elementu w porównaniu z tym ostatnim i nie został poprzedzony ponownym rozpatrzeniem sytuacji adresata aktu (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 lutego 2001 r., Inpesca/Komisja, T-186/98, EU:T:2001:42, pkt 44; z dnia 6 maja 2009 r., M/EMEA, T-12/08 P, EU:T:2009:143, pkt 47; z dnia 15 września 2011 r., CMB i Christof/Komisja, T-407/07, niepublikowany, EU:T:2011:477, pkt 89). Orzecznictwo to znajduje ponadto zastosowanie w przypadku aktów, których nie można uznać za akty indywidualne (zob. podobnie wyrok z dnia 13 listopada 2014 r., Hiszpania/Komisja, T-481/11, EU:T:2014:945, pkt 28, 29 i przytoczone tam orzecznictwo), takich jak rozporządzenie czy ogłoszenie o konkursie (zob. wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., Włochy/Komisja, T-295/13, niepublikowany, EU:T:2015:997, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).

64 Jeśli chodzi o akty czysto wykonawcze, to należy stwierdzić, że takie akty nie tworzą praw i obowiązków dla osób trzecich, lecz zostają wydane w ramach wykonania wcześniejszego aktu, którego celem jest wywołanie wiążących skutków prawnych, a wszystkie elementy normy ustanowionej przez ten ostatni akt zostały już określone i uchwalone (zob. podobnie wyrok z dnia 20 listopada 2008 r., Włochy/Komisja T-185/05, EU:T:2008:519, pkt 51–53 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. również podobnie i analogicznie opinia rzecznika generalnego P. Cruza Villalóna w sprawie Komisja/Parlament i Rada, C-427/12, EU:C:2013:871, pkt 63).

65 Należy przypomnieć, po drugie, że zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. e) załącznika III do regulaminu pracowniczego, w ogłoszeniu o konkursie, takim jak zaskarżone ogłoszenia, należy określić – w przypadku gdy konkurs jest przeprowadzony w oparciu o testy – rodzaj testów i sposób ich oceniania. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem sformułowania ogłoszenia o konkursie stanowią zarówno ramy zgodności z prawem, jak i ramy oceny dla komisji konkursowej. Ponadto istotną rolą ogłoszenia o konkursie jest poinformowanie zainteresowanych w możliwie najdokładniejszy sposób o charakterze warunków wymaganych do uzyskania danego stanowiska, aby umożliwić im ocenę, czy powinni zgłaszać swą kandydaturę (zob. wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., Włochy/Komisja, T-295/13, niepublikowany, EU:T:2015:997, pkt 49 i przytoczone tam orzecznictwo).

66 Tym samym każde ogłoszenie o konkursie zostaje wydane w celu ustanowienia zasad regulujących procedurę przebiegu jednego lub kilku poszczególnych konkursów, które rozpisuje, a więc określa ramy normatywne w zależności od celu określonego przez organ powołujący. To właśnie te ramy normatywne, ustanowione w odniesieniu do każdego przypadku zgodnie z powszechnie obowiązującymi normami znajdującymi zastosowanie do organizacji konkursów, regulują dane postępowanie konkursowe od chwili publikacji danego ogłoszenia aż do publikacji listy rezerwy kadrowej zawierającej nazwiska laureatów konkursu (zob. podobnie wyrok z dnia 17 grudnia 2015 r., Włochy/Komisja, T-295/13, niepublikowany, EU:T:2015:997, pkt 50).

67 W świetle tego, co zostało przedstawione, należy stwierdzić, że ogłoszenie o konkursie, takie jak zaskarżone ogłoszenia, które uwzględniając specyficzne potrzeby danych instytucji lub organów Unii, ustanawia ramy normatywne poszczególnych konkursów, w tym ich system językowy, i w ten sposób wywołuje odrębne skutki prawne, nie może być co do zasady traktowane jako akt potwierdzający lub akt czysto wykonawczy do wcześniejszych aktów. O ile organ powołujący musi, w odpowiednim wypadku, w ramach wykonywania swoich obowiązków polegających na wydaniu ogłoszenia o konkursie, przestrzegać norm zawartych we wcześniejszych aktach powszechnie obowiązujących lub je stosować, o tyle ramy normatywne każdego konkursu są ustanawiane i uszczegóławiane odpowiednim ogłoszeniem o konkursie, które uściśla w ten sposób warunki wymagane do zajmowania danego stanowiska czy danych stanowisk.

68 W każdym razie, zakładając nawet, że ogłoszenie o konkursie mogłoby, co do zasady, być aktem potwierdzającym czy aktem czysto wykonawczym do aktów go poprzedzających, to z przywołanego w pkt 62 i 63 niniejszego wyroku orzecznictwa wynika, że akt można uznać za akt potwierdzający lub akt czysto wykonawczy do aktu wcześniejszego tylko wtedy, gdy ten ostatni akt ma na celu wywołanie skutków prawnych. Tymczasem, jak przedstawiono w pkt 48–57 powyżej, nie jest tak w wypadku przepisów ogólnych i ogólnych wytycznych.

69 W pkt 58 powyżej stwierdzono bowiem, że przepisy ogólne i ogólne wytyczne należy interpretować w ten sposób, iż stanowią one co najwyżej komunikaty w rozumieniu pkt 91 wyroku z dnia 27 listopada 2012 r., Włochy/Komisja (C-566/10 P, EU:C:2012:752), zapowiadające kryteria, według których EPSO zamierza dokonywać wyboru systemu językowego konkursów, za których organizację jest odpowiedzialny.

70 Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że zaskarżone ogłoszenia stanowią akty, które wywołują wiążące skutki prawne co do systemu językowego rozpatrywanych konkursów, a tym samym stanowią akty podlegające zaskarżeniu. Okoliczność, że przy ich wydawaniu EPSO uwzględniło kryteria określone w przepisach ogólnych i ogólnych wytycznych, do których zaskarżone ogłoszenia wyraźnie się odnoszą (zob. pkt 13 powyżej), nie może podważać tego ustalenia.

71 Tym samym należy oddalić podniesioną przez Komisję przeszkodę procesową i przystąpić do zbadania niniejszej skargi co do istoty.

[…]

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Sprawy T-353/14 i T-17/15 zostają połączone w celu wydania wyroku.

2) Stwierdza się nieważność ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/276/14 w celu utworzenia listy rezerwy kadrowej administratorów i ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/294/14 w celu utworzenia listy rezerwy kadrowej administratorów w obszarze ochrony danych dla Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.

3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Republikę Włoską.

4) Republika Litewska pokrywa własne koszty związane z interwencją w sprawie T-17/15.

Gratsias Kancheva Wetter

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 15 września 2016 r.

Podpisy